

Modern love?

Cartell de Modern Love

Per què quan sentim dir “sèrie d’amor” o “pel·lícula d’amor” pensem directament en una trama on els protagonistes són una parella heterosexual? La sèrie americana *Modern Love* (Amazon Prime, 2019), composta per vuit capítols de trenta minuts cadascun, vol trencar amb la idea que l’amor es basa sempre en una història romàntica entre un home i una dona. Ara bé, el director és fidel a aquest propòsit?

Modern Love, ha estat produïda per *Amazon Prime*, que s’ha introduït en la producció audiovisual pròpia de manera exitosa, com demostra aquesta antologia d’amor que no ha passat pel circuit televisiu. La guerra de l'*streaming* cada vegada és més evident i totes les plataformes lluiten per posicionar les seves produccions en nous nínxols. *Amazon Studios* reforça el seu contingut buscant l’originalitat per diferenciar-se, així que aquesta vegada ha apostat per una sèrie que evadeix l’espectador de la seva realitat buscant la seva comoditat, pròpia de l’anomenada “Comfort TV”.

La sèrie està **inspirada en una columna del popular diari americà *The New York Times* on es publiquen històries d’amor reals**. El cineasta John Carney les passa a la pantalla televisiva i actua com a director, productor i en algun capítol com a guionista. No passa desapercibuda amb el gran repartiment d’actrius i actors reconeguts del cinema de Hollywood: Anne Hathaway, Tina Fey, Dev Patel, John Slattery, Sofia Boutella, Cristin Milioti, Julia Garner i Catherine Keener.

***Modern Love* narra vuit històries d’amor que donen lloc a totes les maneres d’estimar i estimar-se**. Els protagonistes es veuen absorts en solucionar conflictes íntims o amb algú per aconseguir l’objectiu: l’amor propi o envers altres.

Són narracions quotidianes i properes que possiblement hem viscut amb la nostra família, en una relació sentimental, en situacions autocrítiques o amb la mateixa inestabilitat a causa d’un malestar provocat per falta d’autoestima. En totes hi ha personatges diferents, els finals són autoconclusius i comparteixen el mateix espai, Nova York. Aquesta ciutat es mostra d’una manera molt diferent de com estem acostumats, passem de veure grans gratacels, carrers amples i plens de cotxes per a veure una ciutat més clàssica i tranquil·la. En aquest sentit, també podem apreciar una escenografia que ens apropa als personatges mitjançant espais càlids i, fins i tot íntims, com podrien ser una casa o una cafeteria. A **tots aquests espais els hi acompanya una banda**

sonora que s'acobla amb perfectes acords al ritme de les vuit històries, en cada episodi escoltem cançons diferents de caràcter romàntic, jazz i pinzellades de música clàssica diegètica. Perquè la passió del cineasta sigui més evident, en el capítol “Take me as I am, whoever I am”, veiem un musical on la protagonista i diferents personatges es posen a ballar al pàrquing d'un supermercat.

A *Modern Love*, el tema principal és l'amor, la importància que té en la vida de les persones i com les afecta. El cineasta modernitza el concepte “d'amor” en tots els capítols, rebutjant l'argument clàssic. Això, ho podem veure en el capítol “When cupid is a prying journalist”, on es fa visible el paper de les Apps de cites, tan popularitzades avui dia en les interaccions humanes. El fet d'introduir una aplicació per buscar parella sentimental, és del més modern que podem veure en la primera temporada.

La sèrie indirectament també tracta altres temes, com els trastorns mentals, ja que en un capítol la protagonista pateix bipolaritat i ha d'acceptar-se per la gran falta d'autoestima que té. És important que el sector audiovisual faci visibles aquests temes i s'inclouin en la nostra vida quotidiana sense prejudicis. És un dels episodis més interessants i que més recomanem. El fet de fer mostrar aquest tipus de trastorns té molta importància per a trencar els estereotips, i afortunadament, amb sèries com *The Good Doctor* (ABC, 2017-) o *Atypical* (Netflix, 2017-) veiem com cada vegada s'està fent més.

Les narracions volen trencar amb el mite de l'amor clàssic de les pel·lícules de gènere romàntic, però podrien haver anat més enllà, pel fet que de vuit capítols, **només en un d'ells l'argument no se centra en una relació romàntica heterosexual.** Es tracta d'un capítol on donen visibilitat a l'amor sentimental LGTBI+, “Hers was a world of one”, en el qual una parella de nois decideix adoptar un fill. Cal dir, però, que el capítol manté un rerefons conservador, ja que en cap moment veiem la intenció que la Karla, una jove antisistema, vulgui avortar, sinó que directament veiem que està segura de donar el seu fill en adopció.

D'altra banda, a *Modern Love* els personatges són molt homogenis, ja que, la majoria són blancs, de classe mitjana-alta, de la mateixa cultura i més o menys amb el mateix ritme de vida. Hagués estat encertat que algunes d'aquestes variables haguessin sigut diferents, perquè és possible que arran d'això l'espectador tingui la sensació de **falta de diversitat.**

Quan acabes de veure la sèrie i et poses a reflexionar, veus que té una línia tirant a conservadora més que moderna quan en teoria tots els episodis haurien de tenir aspectes progressistes. Això fa pensar que la sèrie té límits que no se sobrepassen perquè per algun motiu tenen “por” que els espectadors la rebutgin. Al llegir el títol de la sèrie, sembla que vagi dirigida a un públic amb valors moderns, però després hi ha capítols que et porten a pensar que està destinada a un target més conservador.

En aquesta temporada de *Modern Love* veiem una antologia que ha procurat anar més enllà, mostrant diverses perspectives del que és l'amor i el desamor. Esperem que en la segona temporada puguem veure nous personatges i diferents conflictes, ja que **es poden trencar encara més els límits i apostar per un contingut més modern, donant visibilitat als tabús i criticant aquells aspectes de l'amor que en el segle XXI encara resten amagats.**

Paula Pérez

Susana Noguera

